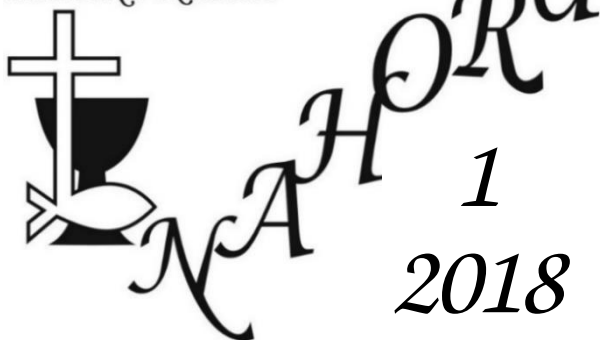

Církev československá
husitská Kladno

Milí bratři a sestry, pokoj vám. Začali jsme nový občanský rok, a tím po vánočních svátcích i pravidelný běh našich setkání. Na pondělní ženské skupince probíráme modlitbu *Otče náš* podle sbírky homilií *Horské kázání* mého otce, faráře Mojmíra A. Beneše. Na naše letošní první setkání připadlo právě kázání k Novému roku. Věřím, že povzbudí i vás, naše čtenáře.

Ráda bych ještě touto cestou poděkovala naší sestře Anně Lukavské, která má na starosti sborovou knihovnu. Tuto sbírku elektronicky zpracovala a věnovala mi ji na disku i v tištěné podobě. Udělala mi tím velkou radost a věřím, že to přinese požehnání i dalším zájemcům.

Jarmila Chytilová

Tvé jest království i moc i sláva.

*Neboť tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen.
Mt 6,13 var.*

A abych se vysokostí zjevení nad míru nepozdvihl, dán mi jest osten do těla, totiž anděl satan, aby mne políčkoval, abych se nad míru nepovyšoval. Za to třikrát jsem Pána prosil, aby to odstoupilo ode mne. Ale řekl mi: Dosti máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává se. Nejraději tedy chlubiti se budu nemocmi svými, aby ve mně přebývala moc Kristova. Protož libost mám v nemocech svých, v pohaněních, v nedostatcích, v protivenstvích, a v úzkostech, pro Krista. Nebo když mdlím, tedy silen jsem. 2 K 12, 7–10 (kral.)

Z milosti Boží opět vítáme první den Nového roku. Písmo svaté nám sice připomíná, že u Boha rok nic neznamená, že *jeden den u Pána je jako tisíc let a tisíc let jako jeden den* (2 Pt 3, 8), ale my v těchto dnech cítíme, jak vzácný je každý rok života. Práh Nového roku přestupujeme sice s jistou obavou, co nám Pán Bůh ve své moudré radě pro příští dny, týdny a měsíce chystá, ale přece s pevnou vírou, že ať se stane cokoli, jsme

v jeho rukou. My si rok co rok na počátku přislibujeme, že začneme znovu a lépe, ale vždy se znovu přistihujeme při starých chybách, a proto máme-li dnes nějakou starost, tedy jak a zda se osvědčíme, zda ve svých předsevzetích vytrváme. Nebojíme se toho, jak se bude Pán Bůh chovat k nám, ale naopak, jak se budeme chovat my vůči svému nebeskému Otci, neboť *jeho jest království i moc a sláva na věky*.

V této víře chceme Nový rok započít, neboť tento závěr modlitby Páně je pravým novoročním vyznáním víry. Vyznáním, že v jeho rukou jsou časové naši a že bez jeho vůle ani vlas nám s hlavy nespadne. Ovšem víra, že se nic neděje náhodně a že vše, i nejdrobnější událost mého života je v jeho moci, že on dává a má zájem i o mě, je skutečnost, již nelze snadno pochopit a bez výhrad přijmout. Jsou sice lidé, kteří dovedou pěkně mluvit o tom, jak je Pán Bůh vede a jak oni vše z ruky Boží přijímají, ale já se domnívám, že je to něco, o čem opravdu věřící člověk hovoří vždy s bázní a třesením. Vždyť na světě je tolik lidí a my jsme jen zrníčky mezi stamiliony. Že by tedy o mne Pán Bůh dbal? A přece jen toto vědomí a tato jistota je skutečnou vírou. Proto modlíme se a proto se svými prosbami k němu obracíme, protože víme, že nás slyší a na prosby odpovídá. Bylo by rouhání, kdybychom se sice modlili, ale přitom si mysleli, že Pán Bůh nemá moc prosby splnit. Lidé ovšem nejednou víru zaměňují za zbožnou náladu. V neděli chodí ven, do přírody, pozorují orosené květy, vdechují vůni lesa, obdivují se výškám hor a cítí se blízcí Bohu. Je jim tam dobře. Zapomínají na trampoty a těžkosti života.

Někteří dokonce tvrdí, že co v přírodě prožívají, je hlubší, nežli by mohli okusit při bohoslužbách. Jistě, křesťan i v přírodě může spatřovat *moc i slávu Boží*. Avšak to, co tam prožíváme, není víra, je to jen zbožná nálada. Může nám to dát chvíli zapomenutí, ale když se vrátíme zpět, vše jde s námi. Víra je však osobní vztah k Bohu, jistota, že mě vidí, slyší, že o mě pečuje. Církev nemá Pána Boha ve světě k tomu, aby ti o něm jen vypravovala, aby vzbuzovala zbožnou náladu a vedla tě k uvažování o Bohu, ale k tomu, aby tě shromažďovala a stavěla pod moc jeho slova, aby on sám tě mohl oslovit.

Pavla Vlková

Co je to pravá víra, ukazuje nám zvláště druhý oddíl Písma, dávající nám nahlédnout do osobního života největšího svědka Páně, apoštola Pavla. Byl churav. I když nevíme, jakou nemocí, byla jistě vážná, protože mu působila mnoho bolestí a útrap. Badatelé hloubali, o jakou nemoc šlo, ale nedobrali se výsledku. Někteří

usuzovali, že jde o oční chorobu, která působila ošklivý dojem na posluchače. Jiní zase tvrdili, že to byla epilepsie, která občas Pavla zbavila smyslů, a jiní opět usuzovali, že Pavel trpěl nervovými depresemi. Protože však biblické zprávy nepodávají nic podrobnějšího, jsme odkázáni jen na dohady. Jistě to však byla nemoc zlá, protože ji Pavel přirovnává k ostnu v těle, který jej mučí jako ďábel, takže klidu a pokoje nemá. Jak ho to trápilo, vidíme i v textu, kde stojí, že *tříkrát Pána prosil*, aby jej toho zbavil. Tříkrát a jistě celou duší, ale přesto byl odmítnut. Pavel o tom vypravuje a říká, že mu to Bůh odmítl s odůvodněním *dost máš na mé milosti. Moc má se v nemoci dokonává*.

Nejsou to ovšem příliš jasná slova, ale je z nich zřejmé, že se Pavel má spokojit s tím, co má a jaký je, že mu musí stačit ta milost, ty dary, které už obdržel. Jestliže pak si ho Pán Ježíš používá za svého svědka, a to i přes to, že se tolik na církvi provinil, má i ve své nemoci, trápení a i v nesnázích, jež ho po jeho cestě provázejí, osvědčit svou víru i naději v Krista. Vlastně se zde dovídáme, že Pán jej odmítl a že mu naopak uložil, aby o něm svědčil právě v těchto nesnázích, neboť i tím se naplňuje na něm Boží milost. Přitom má Pavel spoléhat, že Kristus jej ponese.

Nevíme, co nás potká, jaká trápení a ostny. Ať už to snad bude věc tvá, někoho tobě drahého, nebo něco jiného, jež tě bude trápit nebo snad i zahanbovat, takže si budeš myslet, že by tvůj život byl stokrát krásnější, kdyby to nebylo. A jako Pavel se za to budeš modlit. Jednou, dvakrát, třikrát. A i tobě se bude zdát, že ti Pán Bůh neodpovídá. Jistě už každý jsme to zažili. To jsou ty nejtěžší chvíle. Ale jako Pavlovi, i nám platí zaslíbení *má milost ti stačí, neboť tvé jest království i moc i sláva navěky*.

Pavlovi stačila a on se smířil se svým ostnem, nesl jej s sebou a i s ním svědčil o Kristu a jeho moci. Snad mu toto zaslíbení stačilo, protože on vůbec bral Boží slovo vážněji než my. On se soužením počítal. Věděl, že právě při něm je mu Kristus nejbliže, že jej nejen vidí, že ví o jeho soužení, ale že s ním stojí a jej podpírá. Dokonce tehdy, když jej něco obzvláště trápilo, bral na sebe ten kříž – jako zvláštní milost, kterou ho Bůh obdařuje, a jako příležitost právě tehdy osvědčit svou víru.

A to je, k čemu nás dnes, na počátku roku Pán Bůh vybízí: abychom nejen ústy, ale celým životem vyznávali, že *jeho je království i moc i sláva*, že on ví o všem, co se s námi děje a co nás bolí, a že právě tehdy očekává od nás to, co čekal od Pavla: abychom i pod křížem ukázali, v koho věříme a jak v něj věříme. Není to snadné, ale dokážeme to, jestliže celý svůj život i s ostny a kříži přijmeme ve víře, že právě takový nám jej Pán Bůh nabízí, že právě v takovém životě máme osvědčit svou víru a důvěru v něho. Ostatní při nás již vykoná on sám, jako to vykonal při Pavlovi.

Opakuji – není to lehké. Naopak. Lehké je mluvit o víře, ale těžké je naplnit ji důvěrou, že *jeho jest království i moc i sláva*. Tak těžké, že sám to člověk nedokáže. Je tu však Kristus, který své věrné nese a podpírá. A tak když mnozí v křížích života selhávají, Kristus si stále bude budit nové vyznavače, kteří půjdou životem v jistotě, že „jeho jest království i moc i sláva.“ – Kéž v této jistotě i my jdeme do Nového roku. Amen.

Mojmír A. Beneš, Homilie na Horské kázání

Víra jako velký dar

Milé sestry a bratři, původně jsem předpokládala, že tento článek věnuji celý pouze svému zaměstnání. Teď mám ale potřebu spíše se s vámi podělit o svůj vztah k Bohu a o tom, jak obrovský dar je víra.

Na úvod bych použila citát z Bible z proroka Izajáše, 43, 1–2. Tyto verše mne budou provázet celý rok. Zvolila jsem si je jako svoje verše k biřmování.

Neboj se, já jsem Tě vykoupil, povolal jsem Tě Tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne Tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen Tě nepopálí.

Většina z vás je jistě obeznámena s faktem, že jsem zaměstnána jako vrchní dozorce ve VV Ruzyně. Nechci, aby tento úvod k mému zaměstnání byl pouhou snůškou stížností na nelehkou situaci u vězeňské služby. Pracuji zde od roku 2006 na různých pozicích. Poznala jsem nespočet lidí jak odsouzených, tak i obviněných. Práce na směny, nedostatek zaměstnanců i celé prostředí věznice se na člověku negativně podepíše.

Bůh ale již tenkrát měl se mnou zřejmě jiné plány. V roce 2008 jsem začala studovat Husitskou teologickou fakultu – obor teologie, i když vůbec nepocházím z věřící rodiny. V dětství jsem byla spíše vychovávána v racionálních úvahách typu spoléhat se pouze jen na sebe a své schopnosti.

V průběhu studia jsem začala navštěvovat náboženskou obec na Kladně, kterou vedl bratr farář Stanislav Jurek. Tento bratr pro mne velice mnoho znamená, považuji ho za svého duchovního otce. Momentálně kladenský sbor vede bratr farář Phaniel Osweto, který je mně i nám všem velkou oporou.

Zpět k mému zaměstnání, které je po všech stránkách vysilující. Zde je namístě, abych, drahé sestry a bratři, sdělila, že nebýt víry, tak bych všechny peripetie mého povolání těžko zvládala. Víra je nenahraditelný a jedinečný dar.

Každým dnem se přesvědčuji, jak důležité je spolehnout se na našeho Pána. Myslet na to, jak On dobře ví o všech našich starostech a jedině On ví, že vše má nějaký hlubší význam.

Tento rok pro mne nezačal nejlépe, ale nic nevzdávám. Nejsem na to sama, sestry a bratři na mě myslí, mám dobré rodiče, kteří mne podporují, skvělého manžela a hlavně – Bůh mne neopouští. Ten Bůh, který kvůli nám obětoval svého jediného Syna Ježíše Krista.

Rok 2017 byl po všech stránkách velice náročný. Tento rok 2018 se může zatím také jevit jako nesnadný, ale pouze Bůh ví, co dobrého nás čeká.

Omlouvám se, že jsem tento článek nevěnovala praktickým zkušenostem. Měla jsem velkou potřebu se s Vámi podělit o tom, jak s vírou v Boha, s vírou v Pána Ježíše Krista a s pomocí Ducha svatého vše zvládnout. Oni jsou jedinou jistotou v našem nejistém světě.

Na začátku roku 2018 Vám všem, sestry, bratři, přátelé, přeji celý rok požehnaný a děkuji Bohu za to, že mohu patřit do našeho společenství.

sestra Marcela

Ze života sboru

Poslední středeční adventní pobožnost sloužil bratr Jiří Tučan, bylo nás ale jen hrstka.

Štědrý den připadl tentokrát na neděli, bohoslužba se konala odpoledne v 15 hod., sloužil ji bratr farář Phaniel Osweto spolu se sestrou Renatou Chytilovou. Liturgii doprovázel bratr Samuel Gallat. Při bohoslužbě zpívali členové sboru pod vedením sestry Pavly Vlkové a koledy si připravila dívčí skupinka.

Ve 23 hod. se pak konala další bohoslužba, kterou sloužil také bratr farář Osweto.

Bohoslužbu v úterý na svátek prvomučedníka Štěpána sloužil bratr farář Osweto spolu se sestrou Danou Klozbergovou, která měla i kázání. Hudebního doprovodu liturgie se ujala sestra Markéta Vlková.

Na čtvrtek 28. prosince byl pro děti připraven výlet na zříceninu hradu Jenčov. Nejprve auty do Bělče, odtud pěšky lesem ke zřícenině, pod zříceninou úspěšné a náročné rozdělávání ohně, opečení a sněžení pářečků, zpátky stejnou cestou k autům. V noci před výletem silně pršelo, ale dopoledne přešel déšť ve

sníh. Jak mi napsala sestra Eva Bodláková: „Na výletě jsme se (skoro všichni) pořádně promáčeli, neb tam sněžilo a sněžilo a sněžilo. Sníh všude, přes 10 cm, zima na dvě hodiny jako na horách. Kdo se špatně oblékl či obul, lehce trpěl 😊 Co jsem měla možnost slyšet, přesto (nebo právě proto) byli všichni spokojeni.“ Díky těm, kteří fotografovali (Petr

a Esterka Chytilovi a Kamila Krucká) máme z výletu pěkné fotky.

Na Silvestra v neděli dopoledne byla od 9. hodiny bohoslužba a odpoledne od 15 hodin rozloučení se starým rokem s posezením a zároveň oslavou narozenin bratra faráře Osweto.

V pondělí 1. ledna jsme se sešli v 10 hod., v modlitbách děkovali za minulý rok a prosili o požehnání pro nový rok 2018.

Ten již běží v plné síle. Bohoslužby, skupinky, setkání v Domově pro seniory.

Tématem dětské skupinky v neděli 14. ledna bylo uzdravení ochrnutého podle Mk 2, 1–12. Děti si příběh přečetly v Bibli, uviděly na videu, povídaly si o něm a samy si mohly vyzkoušet přenášení „ochrnutého“ Davida. Pak si vybarvily pracovní list s nakresleným příběhem a doplňovačkou z webu deti.vira.cz.

V dalších dnech probíhal Týden za jednotu křesťanů. Ve středu 17. ledna se ekumenické modlitební setkání konalo v našem sboru. Promluvu měl bratr Daniel Kaleta z Církve bratrské, který se také ujal hudebního doprovodu. Děkuje!

V neděli 21. ledna sloužil bohoslužbu s bratrem farářem Osweto i bratr farář Petr Vopálka, který zároveň s ostatními narozenými v lednu (Vilmou

Pokornou, Renatou Chytilovou a Oliverem Almadou) oslavil své narozeniny.

Jarmila Chytilová

Štěstí

Stalo se mi v neděli po bohoslužbě na zastávce pětky u divadla: podle svého zvyku jsem si vytáhl z tašky knížku a čekání na autobus jsem si krátil četbou únikové literatury. Koutkem oka jsem zaznamenal, že shora od křižovatky přichází mladý veselý Cikán¹, tak sedmnácták (podle vzoru sedmnáctka), a něco si povídá. No nic. Až na zastávce zahrnul ke mně, vložil mi do otevřené knihy starý dvacetihalěr a se slovy: „To máte, pane, pro štěstí, je to ročník 1936,“ odkráčel k dolní křižovatce. Naštěstí jsem, ač překvapen, stačil přece jen poděkovat.

A měl pravdu. To štěstí jsem měl. Tenhle mládenec asi vůbec neznal slovo recese. Dnes se slovo recesista používá pro různé provokatéry, kteří de facto jiným lidem ubližují tím, že je zesměšňují, především tehdy, když se postižení nemůžou bránit.

Tohle ale byla recese par excellence, nikomu neublížila, mladík se smál, já jsem se smál a paní, co tam stála vedle mě, taky.

A to štěstí? Třeba to byl anděl Páně v podobě Cikána, a jestli budu mít štěstí, to už záleží jen a jen na mně a na Boží vůli pro můj život.

Jiří Tučan

¹S úctou ke všem Romům i k Jiřímu Tučanovi ponechává redakce v textu velké písmeno

Připravované akce

Ne 11. 2. **výroční shromáždění** po bohoslužbě

Ne 25. 2. **pietní vzpomínka** na oběti holocaustu z Kladna při bohoslužbě

Pá 2. 3. v 17 hod. **Světový den modliteb** v modlitebně fary ŘKC

Ne 4. 3. v 17 hod. **PAMATUJ!** s hudebním pásmem *Židovské svátky*. (Celostátní akce se koná jako vzpomínka na vyvraždění tzv. Terezínského rodinného tábora 8. března 1944)

Ne 11. 3. v 17 hod. **přednáška Pavla Hoška: Islám ve světle současných událostí**

Ne 25. 3. v 17 hod. koncert Buštěhradského pěveckého sboru: **Velikonoční mše Pavla Proška**

So 14. 4. **přednáška Pavly Damohorské: Synagogální liturgie**, její vývoj až do současnosti, včetně současných vlivů

So 5. 5. setkání se členy **kongregace Beth El Berkley**

So 12. 5. **sborové soustředění svatodušní**

Ne 13. 5. **Svátek matek**

Ne 20. 5. 9 hod. **Hod Boží svatodušní**

Pá 25. 5. **Noc kostelů**

Pá–Ne 1.–3. 6. **vodácký víkend na Ohři**

Společná sborová dovolená

bude ve dnech **4.–11. srpna 2018** v hotelu Diana na Benecku <http://www.hotel-diana.cz>. Ubytování s polopenzí činí 4 200 Kč (600 Kč na den); děti od 3 do 14 let včetně platí poloviční cenu, tj. 2 100 Kč za týden. Nezapomeňte se do konce ledna přihlásit sestře Kamile Krucké a v únoru zaplatit zálohu 50 % z ceny!

Velikonoční bohoslužby

Čt 29. 3. Zelený čtvrtek v 17:30 hod. – sejdem se kolem stolu v Komenského síni, připomeneme si poslední večeři Pána Ježíše

Pá 30. 3. Velký pátek v 15 hod. – budeme číst pašije, po nich zazní duchovní hudba

So 31. 3. sederová večeře v 15 hod. ve Slaném

Ne 1. 4. Hod Boží velikonoční v 9 hod. – bohoslužbou oslavíme vzkříšení našeho Pána

Pravidelná setkání ve školním roce

Neděle 8:15 hod. modlitební skupinka
9 hod. bohoslužba s péčí o děti

Pondělí 15 hod. setkání v Domově pro seniory
17 hod. ženská skupinka (lichý týden)
17 hod. mužská skupinka (lichý týden)

Úterý ženská skupinka domácí – dle domluvy

Středa 16:45 hod. sdílení a modlitby
17:45 hod. biblická hodina

Pátek 10 hod. mimiškolka (lichý týden)
15 hod. mládež (lichý týden)

Otevřený kostel

je k dispozici každou středu od 15 do 16:30 hod.

Úřední hodiny

pro vyřízení potřebných záležitostí jsou ve čtvrtek od 9 do 11 hod. a ve středu od 15 do 16:30 hod.

Toto Nahoru, další zprávy, nedělní kázání, aktuality i fotografie naleznete na našem webu <http://ccshkladno.unas.cz>

Datum vydání: 26. 1. 2018

Red. rada: J. Chytilová, S. Jurek, P. Osweto, P. Vlková, M. Vlková

Neoznačené příspěvky připravila redakční rada.